

ale praj jeno Słowo, da budže moj Wotrocźk wustroweny. Pšchetož ja teź šym Słowet pod Woschnošju, a mam pod šobu Wojakow, ale schaf dyž kjenemu reknu, dži tam, da won dže, a šdrubemu, pšchindž šem, da won pšchindže, a kmojemu Wotrocźkej, čin to, da won jo čini. Jako to Jezus šlyšesche, džiwašche šo, a džešche k tym, kotšiz ša nint džeču: Sawjernje ja praju wam, tajku Wjeru nešym ja teź we Izraelu namafa. Ale ja praju wam, šo jich wele budže pšchindž wot Kanja a wot Wecžora, a š Abrahamom, a š Jaakom a š Jakubom wnebeškim Kralestwi ša Blidom šejdžicž. Ale Džeczi teho Kralestwa budža wustorkane do teje najšobšesche Szennošje, džež budže Wucžje a Subow Kšhipenje. A Jezus džešche kwojaškemu Hetmanej: Dži, tebi šo štan, fajž wjerit šy. A jeho Wotrocźk woczerštwi we tej šamej Šchtundži.

We dženšnišchim šwjatym Szenju budže taj nam prjotk štajenaj:

Dwaj wošebnaj Džiwaj Jesu šo-waj, kotrajž naš š Wjeri a š Modlitwi wubdžicž dyrbitaj.

- I. Wot teho Wušadneho, kotrehož Kryštus šahoji;
 II. Wot teho Hetmana, kotryž š choreho Wotrocžka mjeješche.

I. Wot tajkich Džiwow praji ton Ewangelista, šo je tešame Kryštus boršy po tym došhim Prjedowanju, kotrež na tej Šori dđeržal bje, činil. Pšchetož tak šo dyrbesche štač, šo won najpredy prjedowašche a potom tajke Prjedowanje š Džiwami wobtwerdži, šo by šojždy pošnal, šo je to Prjedowanje prawe, a niz šalšchne, šo by čim škere wjerene bylo.

My, Džak bydž Bohu, nepotrebamy tych Džiwow, pšchetož ta Wjera je pšches Džiwu tak wobšwjetšena, šo by ništo na tešamej nezwyblowal. Šola pak je to pola tych wošebnje jena nušna Wjež, kotšiz to Słowo wedu, šo bychu niz jeno jako Kšcheszijenšo rycželi, šale teź jako Kšcheszijenšo žiwi byli a tak tu Wjeru še Škutfami wobšwjetšili, a šwoju Wjeru widžicž dali. Pšchetož Bože Kralestwo newobšteji (šajž šwjatny Pawol praji) jeno šame we Słowach, ale we Mozju. Džež tehodla Wucžba še Škutfami pšches jene pšchindže, tam wona šlody pšchineše. Šojždy pak šo na tym pohoršchuje, dyž je Žiwenje šle a štej Wucžbu pšches jene nepšchindže.

Nietk pak nedyrbimy niz jeno na tajkej dwaj Džiwaj šadacž, jako na Wobšwjetšjenja teje Wjery, (pšchetož dokelž šu to tajke Škutfi, kotrež šchitke čłowške Šamoženje a Moz pšchetreča, da teź dyrbi ton Mošom šam ša šo pošnacž, fajž wot Nikodemuša šlyšimny, pola Jana na 3. Štawi: Šo ništo tajke Džiwu činicž nemože, šiba šo je Boh šnim,) ale te Džiwu dyrbimy teź pošnacž ša Šerempšje teje Wjery a Lubošje. Pšchetož šchtuda newidži, šajku šubošnu Wutrobu našch Kneš Kryštus ma, šo šo šjenym Słowom naprošycž da a pomba, dyž hewaš žyly Šwjet pomhačž nemože? Šo je schaf jene Wobšwjetšjenje, šo won šymu hubenymu, šhudymu a šrudnymu šudžimni šlje nemjeni, hewaš by won tak činil, jako my, dyž beš šošta a nšewni šmy, dyž šedom šchtu pšchindže a šebi nšesčto wot naš žada a mječž ze, da nikomu žane dobre Słowo nedamy. Šo Kryštus necžini, ton Wušadny hišesče šwoj Šrt nešje prawje wotewrit, da hižom tu Kryštus je, dotkne šo jeho a praji: Šo ze jemu rad pomhačž, a teź pomha.

Tajka Dobročiwošž dyrbi naš niz jeno ktemu wabicž, šo bychmy we našcej Dušy teź pola neho Pomoz pytali a šo nadžijeli, šo naš nebudže wopuščežicž, ale šo by naš to teź ktemu nawabito, šo bychmy tajku Lubošž a Pšhecželnošž teź našchemu Blišchemu